

Дружина му се прѣсмя:
 „Язѣкъ ти главатарѣо,
 За твойто главатарству,
 Кога тебе та не дарихъ.
 Не дарихъ не почерпихъ“.
 Рипихъ, люто разгнѣви сѣ,
 Млалѣхъ имъ главатарѣ,
 Та назадъ сѣ повърнѣ.
 Че извади сабіхъ френгіхъ,
 Та са на лѣво завъртя,
 Додѣ на дѣсно са обърнѣ.
 Салъ невѣстата останѣ
 И неіхъ за рѣката хванѣ.
 Че іхъ отведи на странѣ,
 Въ гѣста гора зеленѣ,
 Дѣтъ човѣкъ не стѣпва,
 Дѣтъ птичкитѣ не пѣхтъ
 И си на невѣста продумѣ:
 „Невѣсто, младѣ и хубавѣ,
 Хубава іощѣ гиздавѣ,
 Или ще мене да вземешъ
 Или главата ти ще отрежѣ.
 Като на агне гергѣовско.
 Като на пиле петровско!“
 Іотговарѣхъ млада невѣстѣ:
 „Да ти кажѣ главатарѣо,
 Да ти кажѣ да не та лѣжа:
 Немога тебе да та вземѣ